

Λογοτεχνία Κατεύθυνσης.

Α1 Θέματα Επτανησιακής εσχολής:

- Πατρίδα: "Μα τους συντρόφους πόνεσαν στην κρίση πολεμώντας / Μα την ψυχή που μ' έμαψε τον κόσμο απαράζοντας"
- Γυναίκα: "Έτρεφε το δροσάτο φως στη δέξια δωριά της / Στο μάτια της τα ολόμαυρα και στα χρυσά μαλλιά της."
- Φύση: "Τα πέλαγα στην αστραπή κι ο ουρανός αντήχαν / οι αεροχελιδιές και τα βουνά μ' όσες φωνές κι αν είχαν"

Β1) Η σύνδεση της φυσικής και της μεταφυσικής πραγματικότητας είναι γνώρισμα του Σολωμικού έργου, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από το ευμετακρίμμενο απόσπασμα. Η πρώτη εικόνα παρουσιάζει τη βφοδρή θαλασσοταραχή. Ο κρητικός βρίσκεται στη μέση του πελάγου, αντιμετώπος με τα κύματα και τα αστροπέδεια, από τα οποία αντιστα όλη η φύση. Μέσα στη ραδιότυπή αυτή σηνή ο κρητικός εμφανίζεται να απευθύνει έκκληση προς το αστροπέδιο. Έτσι διαπλέεται ο φυσικός με το μεταφυσικό κόσμο, η προβλήθεια του ανθρώπου, με τη βοήθεια που ζητά από το υπερβατό. Η δεύτερη εικόνα είναι ακόμη πιο χαρακτηριστική. Το φεγγάρι καθρεφτίζεται στα χαλάρια θαλάσσια νερά. Η φυσική αυτή σηνή συμπληρώνεται από τη μεταφυσική παρουσία της φεγγαροντυμένης που ξετυλίγεται στο φως του φεγγαριού.

β) Ο αφηγητής στα πλαίσια του όρου κάνει αναφορά στις ψυχές αγαπημένων νεκρών. Πρώτα τους νεκρούς συμπορευόμενους και στη συνέχεια σε έναν ξεχωριστό νεκρό που ο θάνατός του, του κατέστρεψε τη ζωή. Αμέσως μετά η αφήγηση ανάγει σε επίπεδο μεταφυσικό. Η Ανάσταση των Νεκρών αποτελεί για τον αφηγητή τη μορδιακή ελπίδα να ξαναβρίξει με την αγαπημένη του. Αυτή του αυριανώς η επιθυμία τον οδηγεί στον οραματικό της εσχάτης κρίσης. Ταυτόχρονα προειδοίζει τον αναγνώστη για το θάνατο της υπέρας και την κατάντη που υφίσταται η ζωή του ήρωα. Το αφηγηματικό παρόν του ήρωα ταυτίζεται με τη δυστυχία και γι' αυτό εναποθέτει τις ελπίδες του στο ανώτερο μεταφυσικό μέλλον.

Β2. Στο βίχο 12 του αποσπάσματος 3 (20) εμφανίζεται η θείκη μορφή της φεγγαροντυμένης. Η εμφάνισή της έχει ήδη προετοιμασθεί με την απόλυτη μεταστροφή της φύσης. Το μοτίβο της σιγής της φύσης παρουσιάζεται στους βίχους 2-9 με πλήθος εκφραστικών μέσων.

Χαρακτηριστικό δείγμα αποτελεί ο βίχος 3 "ηβύχασε και έγινε όλο ηβυχία και πάβρα" που με επανάληψη και μεταφορά παρουσιάζει την απόλυτη χαλάρωση των νεκρών. Η χαλάρωση είναι τέτοια που δίνει την αίσθηση της διαύχειας και της καθαρότητας.

Στους βίχους 7-8 παρουσιάζεται η απόλυτη άνοια με μια παρομοίωση. Η προή του αέρα είναι ανύπαρκτη και παρομοιάζεται με το φύσημα που προκαλεί η μέλισσα όταν περνά δίπλα από το λουλούδι.

Η παρομοίωση αυτή με τρόπο λυρικό και με εικονοπλασία υποβάλλει τη συνήθη της απόδοσης άνω-αξ.

Γ. α) Στους βίχους αυτούς ο κρητικός κάνει επίκληση στο αστροπέδι και μάστιγα προσπαθεί να το εξευμενίσει με τη χρήση του επιθέτου "καλό". Η συνομιλία με τα βιοτικά της φύσης αποτελεί επίδραση της δημοτικής ποίησης στο λολωμό (όπως εξάλλου και ο δεκαπενταβύβηλος βίχος και το ιαμβικό μέτρο). Η φύση απαντά εχθρικά. Αντί για ένα αστροπέδι που θα βοηθούσε τον κρητικό να δει πέφτρα (επίσης επιρροή από τη δημοτική ποίηση) και μάστιγα πολύ υογιά στην υοπέδα. Στήνεται έτσι ένα συνιω κατατροφής που παρουσιάζει την άδοξη βία της φύσης και προειδοίζει για το θάνατο της υοπέδας.

β) Στους βίχους αυτούς η υοπέδα παρουσιάζεται να συμμετάσχει στη χαρά της Ανάστασης με την αξιοποίηση του σχήματος της εννευδοχής ("έψαλλε την Ανάσταση χαροποιά η φωνή της"). Γίνεται αναφορά στην "εν βαρυί" ανάσταση νευρών στην οποία πιστεύει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Η υοπέδα αναμένει και αυτή την επανένωσή της με τον κρητικό και από αυτό προκύπτει η χαρά της.

Δ1 Ομοιοζήτες:

- Αιώνια αγάπη. Ο θάνατος χωρίζει αγαπημένα πρόσωπα και η επανένωση γίνεται σε μεταφυσικό χρόνο.
 - Παρόμοιο ιστορικό πλαίσιο, αναφορά στους αγώνες για την πατρίδα.
 - και στα δύο ποιήματα εμφανίζονται τα θέματα της φύσης, της γυναίκας, της πατρίδας και της θρησκείας
- Διαφορές: